

U s n e s e n í

Krajský soud v Brně projednal v neveřejném zasedání konaném dne 2. prosince 2015 odvolání **obžalovaného P.P.**, nar. XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, odvolání **poškozené XXXXX** se sídlem XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu v Uherském Hradišti č. j. 13 T 177/2013-1584 ze dne 5. 2. 2015 a rozhodl

t a k t o:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno a), b), c) trestního řádu se napadený rozsudek **z r u š u j e**.

Podle § 260 trestního řádu se věc **v r a c í** státnímu zástupci k došetření .

O d ů v o d n ě n í:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný P.P. uznán vinným z přečinu usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst. 1, 2 tr. zák. a z přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zák., kterých se dle zjištění soudu I. stupně dopustil tak, že

- dne 10. 11. 2012 kolem 13.55 hodin v obci Lopeník, okres Uherské Hradiště, Zlínský kraj, na silnici III. třídy č. 4984 v km 6,427 před rodinným domem č. p. 253 při průběhu automobilového závodu s názvem Autogames rallye show Uherský Brod při rychlostní zkoušce číslo 1 Lopeník jako traťový komisař na stanovišti 16a mající na starost zejména bezpečnost diváků v daném úseku kolem soutěžní trati nedbal náležitě opatrnosti, nevykázal z nebezpečného a jemu svěřeného zakázaného prostoru pro diváky B.D., nar. XXXXX, N.Č., nar. XXXXX, K.R., nar. XXXXX, K.R., nar. XXXXX, K.D., nar. XXXXX, a A.K., nar. XXXXX, které se v tomto prostoru pohybovaly po dobu nejméně čtrnácti minut, opustil jemu určené místo k výkonu funkce traťového komisaře na pravé straně pozemní komunikace ve směru jízdy vozidel, přešel přes pozemní komunikaci na druhou stranu za B.D. a těmito diváky, řádně nesledoval průběh rallye a nedbal o bezpečnost přihlížejících diváků, čímž porušil povinnosti vyplývající z jeho funkce traťového komisaře, se kterými byl před začátkem rallye dne 10. 11. 2012 seznámen a proškolen vedoucím rychlostní zkoušky J.N., nar. XXXXX, na školení traťových komisařů v Požární zbrojnici SDH XXXXX v souladu s Národními sportovními řády a Standardními propozicemi pro rallye vydanými národní sportovní autoritou (ASN) Federací automobilového sportu Autoklubu České republiky (FAS AČR) pro rok 2012, a dále porušil § 415 zákona č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku, když neučinil potřebná opatření pro to, aby nedošlo ke škodám na životě, zdraví a majetku, v důsledků čehož při vyjetí

speciálního závodního automobilu zn. Mitsubishi Lancer Evo IX, kategorie "N", r. z. XXXXX, řízeného M.B., nar. XXXXX, vlevo mimo vozovku do příkopu a následně na travnatou část před domem č. p. 253 došlo ke střetu s přihlížejícími diváky, když B.D., N.Č., K.R. a K.D. utrpěly polytrauma, tzn. poranění více pro život důležitých orgánů neslučitelných se životem, kterým na místě nehody podlehly, a A.K. otevřenou tříštivou zlomeninou dolní části pravého bérce, podvrtnutí levého hlezna a drobnou tržnou ránu levé paty s nutností operativních zákroků, hospitalizací na traumatologickém oddělení Krajské nemocnice Tomáše Bati, a.s. ve Zlíně od 10. 11. 2012 do 19. 12. 2012 s citelným omezením v obvyklém způsobu života po dobu nejméně šesti týdnů s možností trvalých následků.

Za toto jednání byl obžalovanému podle § 143 odst. 2 tr. zák. za použití § 43 odst. 1 tr. zák. uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon byl dle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu pak byla poškozená XXXXX (IČ XXXXX, se sídlem XXXXX) odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce řádně a včas odvolání, a to do všech jeho výroků. Namítá zejména to, že v řízení před nalézacím soudem byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci, přičemž toto pochybení má vliv na správnost a zákonnost napadeného rozsudku. Dále obžalovaný poukazuje na to, že skutková zjištění soudu I. stupně jsou nejasná a neúplná, když tento se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, čímž dospěl k nesprávným právním závěrům. Pokud se obžalovanému klade za vinu, že pochybil především tím, že „nevykázal z nebezpečného a jemu svěřeného zakázaného prostoru pro diváky poškozené“, tak je nutno uvést, že definice zakázaného prostoru (či svěřeného zakázaného prostoru) při automobilových soutěžích není upravena v obecně závazných právních předpisech ani ve sportovních řádech či interních dokumentech Autoklubu ČR, který se zabývá organizací automobilových soutěží. Vymezení toho, co má být považováno za zakázaný prostor, není uvedeno ani ve Standardních propozicích rally FAS ČR 2012, včetně přílohy č. 3 „Bezpečnost“. V bodě 5.4.2. písm. b) Přílohy III. Standardních propozic je pouze uvedeno, že by měla být v bezpečnostním plánu označena všechna nebezpečná místa. Tyto však v daném bezpečnostním plánu (SAFETY plánu Autogames Rallyshow Uherský Brod) u místa, na kterém stál obžalovaný s poškozenými na trati rychlostní zkoušky č. 1 – Lopeník, obsaženy nejsou, když zde nejsou ani žádné značky, které by upozorňovaly na nebezpečný prostor (tak, jak jsou např. vyznačeny u pozic traťových komisařů č. 6, 10, 19, 20, 22, 23 a 24). Vyznačení nebezpečného prostoru by tak dle obhajoby bylo teoreticky možné provést přímo v terénu, a to cedulemi s textem „zakázaný prostor“ a symbolem přeškrtnuté osoby, připomínající zákazovou značku zákazu vstupu či nepovolaným vstup zakázán. V této souvislosti nalézací soud konstatuje, že v místě nehody „tyto cedule byly prokazatelně na pravé straně ve směru jízdy závodních vozidel na kolících zaražených v zemi, na stromě po levé straně a rovněž na autobusové zastávce po pravé straně ve směru jízdy vozidel“. Obhajoba však v této souvislosti poukazuje na záznamy z „onboard“ kamer nainstalovaných v automobilech organizátorů, předjezdců i samotných soutěžních jezdců, z nichž zcela zjevně vyplynulo, že v místě nehody žádné cedule s textem „zakázaný prostor“ umístěny nebyly, a to především ne na sloupu elektrického vedení, u kterého stál obžalovaný s poškozenými, ani kdekoli na pozemku rodičů obžalovaného, na kterém došlo k dopravní nehodě. Předmětné cedule, na které soud I. stupně odkazuje, byly zapíchnuty v zemi u

zpomalovacího retardéru, jenž se od místa střetu vozidla s poškozenými nacházel cca 300 až 400 m, přičemž cedule na autobusové zastávce a na stromě po levé straně cesty byly vzdáleny několik set metrů od místa nehody. Je logické, že pokud v SAFETY plánu nebylo místo, kde došlo k nehodě, označeno jako nebezpečné (oproti jiným), tak nelze očekávat, že by pořadatelé označili prostor místa nehody jako nebezpečný. Dle názoru obhajoby odpovědnost za zajištění bezpečnosti a řádné označení trasy rychlostní zkoušky je výlučnou odpovědností organizátorů, nikoliv traťových komisařů, kteří jsou zajištěni až těsně před samotným průběhem podniku, a to s minimálním nebo téměř žádným proškolením. Dále pak obhajoba poukazuje na nedostatečné hodnocení výsledku jednotlivých svědků, kteří se vyjadřovali k výskytu tzv. zákazových cedulí v prostoru nehody, včetně výpovědí organizátorů, kteří měli na starosti zajištění bezpečnosti a označení nebezpečných či zakázaných prostorů na trati rychlostní zkoušky. Zabývá se tím, že traťovým komisařům nebyl v souladu s bodem 2 příručky pro traťové komisaře přidělen pořadatelský post, nebyly jim sděleny podrobné informace k tomuto místu, včetně vysvětlení povinností, které by měly v daném místě z hlediska zabezpečení diváků plnit. S jednotlivými komisaři tedy nebyla řešena konkrétní rizika vyplývající z jejich stanovisek, což je nepochybně povinností pořadatelů. Obžalovaný jako naprostý laik v oblasti automobilového sportu pak nemohl sám rozpoznat potenciální nebezpečnost daného místa. Z odůvodnění napadeného rozsudku není možno zjistit, zda a jakým způsobem vznikla obžalovanému funkce traťového komisaře. Rovněž obhajoba poukazuje na bod 5.5.4.1 přílohy č. III Standardních propozic, kde je uvedeno, že silnice a příjezdové cesty vedoucí k trati rychlostní zkoušky musí být uzavřeny pro veřejnou dopravu, když v písm. b) je uvedeno, že krátké vedlejší silnice (např. k usedlostem atd.) se musí zahradit nebo opatřit páskou a na pásku či bariéru připevnit oznámení, že zde projíždí soutěžní vozy a vstup je nebezpečný. Zcela nedostatečným způsobem tak ze strany pořadatelů došlo k zajištění bezpečnosti diváků, a to jak na úrovni přípravy metodických materiálů Autoklubem ČR, tak i v rámci konkrétních opatření v místě konání této rychlostní zkoušky.

Obhajoba dále konstatuje, že soud I. stupně mechanicky a nedostatečně hodnotil podíl odpovědnosti jednotlivých zainteresovaných osob a příčiny vzniku nehody z hlediska důležitosti pro vznik škodného následku. Rovněž se soud nezabýval tím, jaké konkrétní informace pořadatelé předali obyvatelům obce Lopeník pro zajištění jejich bezpečnosti, když nedostatečně zhodnotil i odpovědnost soutěžního jezdce B., i když jeho jednání bylo jednoznačně příčinou vzniku tragické dopravní nehody. Dle názoru obhajoby není možno činit tohoto řidiče právně neodpovědným za jeho jednání pouze s poukazem na fakt, že se účastní řádně schváleného závodu, a tedy že veškeré riziko je přeneseno na diváky a pořadatele. Soud tak řádně neposoudil otázku příčinného vztahu jednání obžalovaného a následku v podobě usmrcení a vážné újmy na zdraví u poškozených, když příčin, resp. důvodů, které vedly k těmto následkům, je několik dalších a zjevně mnohem zásadnějších nežli bylo jednání obžalovaného. Jednoznačně hlavním důvodem vzniku nehody bylo nedostatečné zajištění bezpečnostních opatření na trati rychlostní zkoušky Lopeník, když průběh automobilových soutěží a zajištění bezpečnosti diváků není legislativně regulován a vše závisí na rozhodnutí pořadatelů, tedy jaká konkrétní bezpečnostní opatření zvolí a zda je dodrží. Dle obhajoby se tak nalézací soud nedostatečně vypořádal se všemi provedenými důkazy, když nesprávně vyhodnotil zavinění obžalovaného a nezabýval se mírou odpovědnosti organizátorů a řidiče, který způsobil střet s poškozenými. Vzhledem ke shora uvedenému tak obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl postupem podle §

259 odst. 3 tr. řádu tak, že jej podle § 226 písm. b) tr. řádu zproští obžaloby. V případě, že by odvolací soud považoval za nutné nejprve napravit vytýkané vady skutkových zjištění, tak obžalovaný alternativně navrhuje, aby napadený rozsudek byl podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), e) a f) tr. řádu zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Rozsudek soudu I. stupně napadla svým odvoláním i poškozená XXXXX, která prostřednictvím svého zmocněnce namítá, že se řádně a včas připojila s požadavkem na náhradu škody ve výši 166.136 Kč. Tento nárok se skládá z 10 položek, přičemž každá z nich byla doložena příslušnými doklady. Dále pak zmocněnec poukazuje na to, že soudem I. stupně nebylo dosud rozhodnuto o uplatnění nároku P.B. jako fyzické osoby (kterého jako zmocněnec rovněž zastupuje), když tento svůj nárok na náhradu škody ve výši 106.276 Kč řádně uplatnil v první den hlavního líčení. Následně se k němu i podrobně při svém výsledku jako svědek vyjádřil. Jeho nárok se skládá ze 3 položek, které byly soudu opět řádně doloženy. Za tohoto stavu tedy zmocněnec napadá citovaný rozsudek jednak pro nesprávnost výroku o náhradě škody (XXXXX) a jednak proto, že takový výrok učiněn nebyl (B.). Navrhuje tudíž, aby odvolací soud napadený rozsudek z důvodů § 258 odst. 1 písm. f) tr. řádu zrušil ve výroku o náhradě škody a věc vrátil nalézacímu soudu k vyhodnocení otázky, kdo je poškozený. O náhradě škody by pak mělo být rozhodnuto u obou poškozených (mimo částky za jejich právní zastupování, neboť tato byla požadována předčasně), když v tomto směru není zapotřebí provádět žádné dokazování (natož pak rozsáhlé). Soud by tak měl náhradu škody přiznat oběma poškozeným, neboť mezi vznikem škody a protiprávním jednáním odsouzeného P. je kauzální nexus.

Odvolací soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž byla podána shora uvedená odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo. Dospěl pak k závěru, že odvolání obžalovaného je důvodné.

V prvé řadě je nutno konstatovat, že předmětný skutek se stal. Provedeným dokazováním však bylo prokázáno, že vina obžalovaného je nejvýše marginální, a to na rozdíl od dalších subjektů, které se podílely na organizaci a přípravě této automobilové rally a měly být proto nést odpovědnost nejenom za následek předmětné nehody, ale zejména pak za její samotný vznik.

Organizací a pořadatelstvím dané Autogames rallye show Uherský Brod 2012 byla pověřena společnost XXXXX Podle přílohy č. III Standardních propozic rally Federace automobilového sportu Autoklubu ČR 2012 měl tento pořadatel zajistit bezpečnost diváků v průběhu rychlostní zkoušky prostřednictvím traťových komisařů, jejichž povinností bylo mj. udržení diváků mimo tzv. zakázané prostory (body 5.4.2.g a 5.5.4.2). Povinností pořadatele bylo zpracovat bezpečnostní plán (bod 5.2) s vyznačením všech bezpečnostních zařízení a stanovišť proškolených traťových komisařů (bod 5.2.1), diváckých zón a nebezpečných prostorů pro diváky, přičemž kromě bezpečnosti soutěžících posádek musí řešit i bezpečnost veřejnosti (bod 5.2.2). Před samotnou rally měl pořadatel poskytnout veřejnosti příslušné informace o rally tak, aby bylo zajištěno, že se na nebezpečných místech nebudou vyskytovat

žádní diváci (bod 5.4.2.a), a to písemným či mluveným slovem, použitím plakátů, rozdáváním letáků apod. (bod 5.4.5). Veřejnost měla mít zamezen pohyb po trati rychlostní zkoušky v době, kdy byla trať otevřena již jen pro soutěžící, přičemž divákům podél trati a ve všech příjezdových místech měly být podávány bezpečnostní instrukce s tím, že pořadatelé nasměrují diváky do připravených bezpečných míst (body 5.4.2.e, f).

V daném případě pak bylo prokázáno, že v rámci Autogames rally show Uherský Brod 2012 byl pořadatelem vydán bezpečnostní plán, označený jako tzv. Safety plán (č. l. 610-632 spisu), kde byly uvedeny tratě rychlostních zkoušek Lopeník a Městská, včetně rozmístění stanovišť jednotlivých traťových komisařů. V souladu se Standardními propozicemi rally zde byly vyznačeny divácké prostory i nebezpečná místa pro diváky. Nutno však uvést, že v prostoru stanoviště traťového komisaře č. 16a (které střežil právě obžalovaný) však žádná nebezpečná místa (a to na rozdíl od jiných stanovišť traťových komisařů) označena nebyla (č. l. 620), ačkoliv se jednalo o bezprostřední místo za horizontem. Z výpovědí svědků J.N. (vedoucího rychlostní zkoušky, č. l. 1355) a M.S. (hlavního bezpečnostního činovníka, č. l. 1357) bylo pouze zjištěno, že na stanovišti traťového komisaře č. 16a byl zakázaný prostor pro diváky označen cedulí na sloupu elektrického vedení (který se nachází nejméně 10 m vlevo od místa předmětné tragické nehody), potom na autobusové zastávce (jež je na horizontu /tj. nahoře nad místem dané nehody/) a pak v poli (což je níže pod místem této nehody, kde byly zatlučeny kolíky s označením zakázaného prostoru). Poblíž místa tragické nehody tedy byl zakázaný prostor vyznačen toliko cedulí, resp. plakátem, vylepeným na sloupě, jak se podává z protokolu o nehodě v silničním provozu (č. l. 3) a pořízené fotodokumentace (č. l. 6-7, zejména foto č. 6 a 14-15). Tento sloup se však nachází bezprostředně za vzrostlým remízem křoví, kdy cedule (resp. plakát) s označením zakázaného prostoru (dle č. l. 592) byla nalepena pouze na straně sloupu směrem k silnici. Označení tak bylo viditelné jen od silnice, nikoliv však z místa, kde stál hlouček poškozených dívek spolu s obžalovaným, které na toto místo přišly od blízkého rodinného domu (tedy nikoliv od silnice). Předmětného označení (tj. dané cedule) si tak dívky nemohly všimnout, když jej mj. nepostřehli ani slyšení svědci (V.P., M.P., T.D. a A.K.), kteří se pohybovali poblíž místa této tragické nehody. Dle výpovědi P.B. (hlavního pořadatele, č. l. 1346) pak byla další cedule s označením zakázaného prostoru vyznačena v místě stanoviště technického komisaře č. 16a ještě na elektrické rozvodně (která se mj. nachází přímo naproti přes vozovku od místa tragické nehody), což mj. potvrzuje i svědkyně M.P. (č. l. 1390). Tato svědkyně ji zde zahlédla dopoledne při procházce s vnučkou, avšak před samotnou rychlostní zkouškou ji zde odpoledne již neviděla (kdy dle mínění této svědkyně ji vzal vítr). Žádné další označení, které by veřejnost či diváky upozorňovalo na místo zakázaného prostoru či nebezpečné místo pro diváky, se v místě tragické nehody již prokazatelně nenacházelo. Pokud se týče dalších nejbližších míst, která byla pořadatelé označena těmito cedulemi (autobusová zastávka) či kolíky s označením zakázaného prostoru (pole), tak tato byla v poměrně značné vzdálenosti od místa tragické nehody (cca 200-250 m).

V této souvislosti je nutno podotknout, že poškozené dívky stály v době střetu se závodním vozidlem na příjezdové cestě k domu č. p. 253 (což lze rozhodně chápat jako krátkou vedlejší silnici k usedlosti), která tak dle názoru odvolacího soudu měla být v souladu se Standardními propozicemi rally (bod 5.5.4.1.b přílohy č. III) zahrazena nebo opatřena páskou s oznámením, že zde projíždí soutěžní vozy a vstup je zde tak nebezpečný (což ze strany

pořadatele učiněno nebylo). S ohledem na výše uvedené tak odvolací soud považuje vyznačení zakázaného prostoru pro diváky za zcela nedostačující.

Rovněž uložená informační povinnost pořadatele vůči veřejnosti (dle bodu 5.4.5 přílohy č. III Standardních propozic rally) byla dle názoru odvolacího soudu naprosto nedostatečná, zejména za situace, kdy se v obci Lopeník konala automobilová rally vůbec poprvé. Informovanost občanů této obce byla zajištěna toliko formou roznášky letáků a vylepením plakátů, jak vyplývá z výpovědi svědků P.B. (hlavního pořadatele, č. l. 1340-1341) a A.D. (starosty obce, č. l. 1381). Z výpovědi svědkyně S.J. (poštovní doručovatelky, č. l. 1386) se pak podává, že letáky dávala do schránky každého domu, a když dům schránku neměl, tak pod nějakou rohožku nebo do dveří. Pokud se týče konkrétně domu D., tak tito tehdy schránku neměli, a proto leták dala pod rohožku u dveří. Dle výpovědi svědka T.D. (otce poškozených dívek, č. l. 1385) tento neví nic o tom, že by jim nějaký leták domů přišel. K obsahu samotného letáku (č. l. 590) je třeba konstatovat, že tento neobsahuje údaje o zakázaných či nebezpečných prostorech v obci Lopeník, když je zde mj. pouze uvedena žádost, aby občané „neparkovali svá vozidla na komunikacích, jež jsou součástí rychlostní zkoušky, nenechali volně pobíhat domácí zvířectvo a během průběhu rychlostních zkoušek dbali pokynů pořadatelů na trati“. Z výpovědi svědků M.P. (č. l. 1389), V.P. (č. l. 1388) a A.K. (č. l. 1328) pak vyplývá, že s nimi nikdo jako s majiteli nemovitostí (domů), jež bezprostředně sousedí s vozovkou, po které se v obci Lopeník jela rychlostní zkouška, z pořadatelů nemluvil, když je nikdo o bezpečnosti a o zakázaných či nebezpečných prostorech v místech jejich bydliště neinformoval.

V neposlední řadě nelze přehlédnout ani nedostatečnou preventivní činnost ze strany Obecního úřadu Lopeník, který ačkoliv udělil souhlas k užití komunikace v jejich obci za účelem průjezdu rychlostní zkoušky (č. l. 463), tak kromě požadavku k zabezpečení jednoho autobusového spoje, sjednání řádného pojištění této akce a úpravy výmolů na vozovce již žádné připomínky k pořadateli této automobilové rally neměl. Z výše uvedeného je tak zřejmé, že informovanost místních občanů z Lopeníku o konání předmětné automobilové rally byla ve vztahu k jejich bezpečnosti žalostná, tristní.

Za zcela nedostatečné pak považuje odvolací soud i proškolení samotného obžalovaného (coby traťového komisaře). Tento totiž nebyl přítomen řádnému školení technických komisařů (které proběhlo dne 2. 11. 2012 v Uherském Brodě), když jako náhradník se přihlásil až v den konání této automobilové rally, tj. dne 10. 11. 2012 (č. l. 789). Uvedeného dne mělo na Březové (kde byl start dané rally) proběhnout náhradní školení pro traťové komisaře, kteří se nemohli zúčastnit řádného školení, jakož i pro náhradníky za ty traťové komisaře, kteří se v mezidobí odhlásili. Z výpovědi účastníků tohoto náhradního školení vyplývá, že toto školení začalo se značným až 45 min zpožděním (a to z důvodu pozdního příjezdu školitele J.N.), přičemž bylo chaotické, hlučné a trvalo pouze 30-45 min. Z výpovědi některých traťových komisařů, např. R.J. (č. l. 1367) se kvalitativně nedalo porovnat se školením, jež proběhlo v Uherském Brodě. Při tomto náhradním školení pak byl obžalovaný vybrán jako traťový komisař namísto původně přihlášeného D.Š. (č. l. 588-589). Všichni traťoví komisaři se pak právě až na tomto náhradním školení dověděli, jaká stanoviště jim byla na trati rychlostní zkoušky přidělena, když jim určená stanoviště mohli shlédnout i na předloženém Safety plánu. Ačkoliv dle výpovědi školitelů J.R. a J.N. měli všichni traťoví komisaři obdržet příručky traťového komisaře (č. l. 593), když měli být spolu s pokyny poučení i o tzv. bezpečnostním desateru (č. l. 587), tak odvolací soud

má s ohledem na výsledky provedeného dokazování značné pochybnosti o tom, zda právě obžalovaný byl vůbec seznámen s tím, kde se na jeho stanovišti nachází zakázané prostory či nebezpečné zóny pro diváky a co tyto pojmy vlastně znamenají, včetně poučení o tzv. bezpečnostním desateru. Z výpovědi školitele J.N. (č. l. 1354-1357) totiž nevyplývá, že by tento na tomto náhradním školení seznamoval jednotlivé traťové komisaře s místy zakázaných prostorů na jejich stanovištích a z toho plynoucí povinností vykázat diváky, resp. veřejnost z těchto konkrétních míst (což je mj. v rozporu s bodem 2. příručky traťového komisaře). Pokud se týče samotného průběhu tohoto náhradního školení, tak je třeba odkázat na výpověď svědkyně L.D. (č. l. 1383), které měla poškozená K.R. mj. uvést, že se byla ptát, zda mohou jít na stanoviště spolu s obžalovaným, přičemž jim bylo údajně sděleno, že „mohou, ale bez pětistovky a bez řízku“. Tohoto náhradního školení v Březové se zúčastnili i L.D. a poškozené dívky K.R., N.Č. a B.D., které chtěli být rovněž traťovými komisaři, ale nakonec vybráni nebyli (č. l. 786).

Pokud by tedy soud měl mít za jednoznačně prokázané, že obžalovaný a spolu s ním i tyto poškozené dívky, které s ním byly na tomto školení přítomny, zde byli řádně poučeni o zakázaných prostorech na předmětném stanovišti č. 16a (včetně možných důsledků, které mohou nastat pro diváky, jež se zde budou v průběhu rychlostní zkoušky nacházet), tak je potom značně nelogické, že se zde vůbec společně v inkriminované době nacházeli (neboť pak by se z jejich strany jednalo prakticky o hazardní až sebevražedné jednání). O způsobu plnění si svých povinností ze strany pořadatele předmětné rally svědčí i výpověď svědka J.V. (č. l. 1373), který vykonával funkci traťového komisaře, aniž by se zúčastnil řádného školení v Uherském Brodě či náhradního školení v Březové. Z vyjádření Federace automobilového sportu AČR je přitom zřejmé, že školení všech traťových komisařů je povinné (č. l. 602, bod 15 a č. l. 635).

Dle názoru odvolacího soudu tak nelze bez jakýchkoliv pochybností vyvrátit obhajobu obžalovaného, že v tomto směru tudíž nebyl pořadatelem této automobilové rally řádně jako traťový komisař o svých povinnostech proškolen, když je tak sporné, zda svým jednáním v nedbalostní formě porušil příslušné povinnosti (navíc důležité povinnosti), jak je uvedeno v obžalobě a rovněž i ve výrokové části napadeného rozsudku.

Odvolací soud zároveň konstatuje, že samotné předpisy Federace automobilového sportu Autoklubu ČR, upravující organizování a pořadatelství automobilových soutěží na území ČR v roce 2012 (a to Národní sportovní řády, Standardní propozice Federace automobilového sportu AČR – viz přílohy spisu), byly z hlediska zajištění bezpečnosti diváků, zejména pak občanů, jejichž obcemi je vytýčena trasa automobilových soutěží, zcela nedostačující. Nutno podotknout, že v těchto předpisech se mj. podrobně řeší organizace jednotlivých automobilových podniků, včetně řádné bezpečnosti soutěžních posádek a činovníků soutěže, avšak zajištění bezpečnosti veřejnosti je zde věnována malá pozornost. V tomto směru jsou zde stanovené povinnosti (jak bylo výše uvedeno) pouze obecné, formální, když dle názoru odvolacího soudu neodpovídaly tehdejší zákonné úpravě, zejména ustanovení § 415 zákona č. 40/1964 Sb. (občanského zákoníku, platného do 31. 12. 2013), dle něhož je každý povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí (a to i s přihlédnutím na specifika automobilových soutěží, kde je zřejmé, že při nich neplatí zákon č. 361/2000 Sb. o silničním provozu, pokud bylo řádně naplněno ustanovení § 25

zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích /ačkoliv tato otázka není v samotných předpisech Federace automobilového sportu AČR mj. vůbec řešena/). V této souvislosti totiž nelze přehlédnout fyzikální vlastnosti závodních vozidel, u nichž se při vysokých rychlostech a jezdecké chybě (jako tomu bylo dle závěrů znaleckého posudku z oboru městská a silniční doprava v daném případě ze strany soutěžního jezdce M.B. /č. l. 236-240/) podstatně zvyšuje riziko vyjetí z trati (vozovky), a tudíž by zajištění bezpečnosti diváků (resp. veřejnosti) měla být věnovaná patřičně zvýšená pozornost (a nikoliv jak tomu bylo v daných předpisech pro rok 2012).

V tomto směru je třeba zároveň podotknout, že na zajištění samotné bezpečnosti diváků (veřejnosti) byl kladen důraz i ve stanoviscích a vyjádřeních Krajského ředitelství policie Zlínského kraje (č. l. 446, body 9-10) a Ředitelství silnic Zlínského kraje (č. l. 453), když toto je patrné i z rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod o povolení uzavírky silnic a místních komunikací (č. l. 471, bod 6.g) a z rozhodnutí o povolení zvláštního užívání silnice a místní komunikace pro pořádání sportovní akce (č. l. 494, bod 8.e). Za této situace je značně zarážející, že ve shora citovaných předpisech Federace automobilového sportu AČR není výslovně stanoveno, že pořadatel měl za povinnost navštívit, resp. alespoň informovat majitele nemovitostí (domů, garáží, stodol apod.), nacházejících se bezprostředně u trati rychlostních zkoušek, o příslušných bezpečnostních opatřeních, včetně jejich seznámení se zakázanými prostory či nebezpečnými zónami poblíž místa jejich nemovitostí (což by dle názoru odvolacího soudu mělo být jednou z podmínek schvalovacího procesu a zejména pak povolení každého automobilové soutěže). V tomto směru považuje odvolací soud vydané povolení o pořádání předmětného sportovního podniku „Autogames RallyShow Uherský Brod 2012“ ze strany Federace automobilového sportu AČR (č. l. 606) z hlediska řádného zajištění bezpečnosti diváků (veřejnosti) za velmi diskutabilní.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl odvolací soud k závěru, že na vzniku této tragické nehody se výrazně podílely i jiné skutečnosti, než které jsou uvedeny v obžalobě a následně v napadeném rozsudku. Vznik nehody byl zapříčiněn i jednáním a nečinností ostatních subjektů, zejména právnických osob podílejících se na přípravě a organizaci této automobilové rally. Za současného stavu řízení tak odvolací soud shledává porušení povinností na straně pořadatele této automobilové rally za flagrantní, neboť ze strany tohoto pořadatele nebyla dostatečně zajištěna informovanost obyvatel obce Lopeník, nedbale a nedostatečně byly označeny zakázané prostory pro diváky, resp. veřejnost (a to zejména v blízkosti místa tragické nehody) a zcela nedostatečně bylo zajištěno proškolení náhradníků traťových komisařů (což v konečném důsledku vedlo ke vzniku této tragické nehody). V této souvislosti nelze opomenout také nedokonalé předpisy Federace automobilového sportu Autoklubu ČR, upravující organizování a pořadatelské automobilových soutěží v roce 2012 na území ČR.

Závěrem odvolací soud podotýká, že jednání obžalovaného je nutno posuzovat v kontextu všech událostí, jež byly shora citovány, když lze pouze objektivně připustit, že nečinnost obžalovaného coby traťového komisaře vedla v konečném důsledku ke vzniku předmětného následku této tragické nehody. Za jeho vznik však dle názoru odvolacího soudu svoji nedbalou a nezodpovědnou činností odpovídají i další subjekty (zejména pak pořadatel předmětné rally, včetně hlavního pořadatele), u kterých měla být státním zástupcem vyvozena rovněž příslušná odpovědnost (což se doposud nestalo). V každém případě je zde dle názoru odvolacího soudu

dána společná odpovědnost (nikoliv samostatná odpovědnost toliko obžalovaného), když bude záležet toliko na orgánech činných v trestním řízení, zda ve zjištěném a prokázaném zanedbání příslušných povinností u jednotlivých subjektů bude shledávat trestní odpovědnost. Za současného stavu řízení však odvolací soud shledává porušení povinností na straně pořadatele této rally za více než závažné (a to ve větším rozsahu než v případě obžalovaného), jak již bylo shora konstatováno. S ohledem na shora uvedenou podstatnou vadu řízení tak dospěl odvolací soud k závěru, že za daného stavu zatím nelze ve věci spravedlivě rozhodnout, neboť tato vada řízení má podstatný vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části napadeného rozsudku.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem, kdy dosavadní řízení trpí procesní vadou, kterou nelze v řízení před soudem odstranit, odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) tr. řádu napadený rozsudek zrušil a věc podle § 260 tr. řádu vrátil státnímu zástupci k došetření.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Krajský soud v Brně
dne 2. 12. 2015

JUDr. Josef Teplý v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Desenská